

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.208/2013/15. szám

A Kúria a dr. Kótyé Csaba ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Brodmann Péter ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Veszprémi Városi Bíróságon 2.P.21.912/2007.számon folyamatban volt és a Veszprémi Törvényszék 2.Pf.21.138/2012/19.számú ítéletével jogerősen befejezett perében a mindkét fél által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelemmel érintett részében hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg felhívásra az államnak 1.460.000,- (egymillió-négyszázhatvanezer) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Megállapítja, hogy a felek a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

1992. május 13-án az alperes és az utóbb létrehozott felperes társaság többi tagja szindikátusi szerződést kötött. Ebben megállapodtak arról, hogy a létrehozandó felperes társaság működési feltételeinek megteremtése végett hosszú távon együttműködnek. Együttműködésük részét képezi egy másik korlátolt felelősségű társaság - valamennyiük részvételével történő - megalapítása is, annak érdekében, hogyha az alperes a perbeli üzlethelyiségek bérleti jogát megszerzi, utóbb azt az említett gazdasági társaság részére átruházza. A végső cél azonban, hogy a szintén 1992. május 13-án létrehozott felperes használhassa az üzlethelyiségeket gyógyszerértékesítőként. A szindikátusi szerződés kiterjed még e használat időtartamára, a bérleti díj fizetésének esedékességére, a felperes terhére gyakorolható felmondási jog feltételeire, a szerződő felek

társaságon belüli részesedének mértékére, az érintett korlátozott felelősségű társaságok közötti gyógyszer eladások árására.

1992. szeptember 1-jén az alperes mint egyéni vállalkozó a szindikátusi szerződésnek megfelelően, árverés útján megvásárolta az egy állami vállalatól elvont, és utóbb önkormányzati tulajdonba került, korábban divatáru üzlet céljából használt perbeli ingatlanok bérleti jogát.

1992. október 27-én átruházta a bérleti jogot, az általa kötött szerződésben írt azonos feltételekkel, a szindikátusi szerződésben részes felek által létrehozott **L. Kft.**-re.

Az alperes a felperes ügyvezetője volt, a felperes alapításától 2001. szeptember 26-áig. E tisztség betöltése mellett, alkalmazottként gyógyszerészi munkát is végzett. Saját nevében tartozott felelősséggel a gyógyszertár üzemeltetéséért az 1992. november 23-án kelt, nevére szóló gyógyszerészi magántevékenységi engedély alapján.

1994. március 25-én a **L. Kft.** a perbeli üzlethelyiségeken fennálló bérleti jogát továbbruházta a felperes társaságra. 1994. szeptember 1-jén az önkormányzat megkötötte a határozatlan időre szóló bérleti szerződést a felperessel, amelyben rögzítették, hogy a szerződés tíz évig csak meghatározott esetekben és feltételekkel mondható fel. A szerződő felek a bérlemény rendeltetéseként gyógyszertári üzemeltetést jelöltek meg. Kikötötték, hogy a rendeltetés megváltoztatását, a bérleti jog átruházását a felperes köteles bejelenteni a bérbeadónak.

1996. február 15-én - kérelemre - a népjóléti miniszter személyes gyógyszertári működtetési jogot engedélyezett az alperes részére azzal, hogy 1999. szeptember 1-jéig teljesítenie kell a közforgalmú gyógyszertárakra előírt, megváltozott jogszabályi feltételeket. Tájékoztatásul közölte, hogy ennek elmulasztása esetén az engedélyezett személyi jog megszűnik.

1996. szeptember 21-én az illetékes hatóság visszavonta az alperes részére kiadott korábbi engedélyt, és az őt megillető személyes gyógyszertári működtetési jogra tekintettel, 1996. szeptember 30-ától a magángyógyszertár további működését engedélyezte.

1998 áprilisában az önkormányzat közgyűlési határozatot hozott a perbeli üzlethelyiségek elidegenítéséről. 1998 júniusában, megbízottja útján vételi ajánlatot tett a felperesnek mint elővásárlásra jogosult bérlőnek.

Az alperes által összehívott felperesi taggyűlésen a tagok határoztak a vételi ajánlat elfogadásáról. Utasították az alperest az adásvételi szerződés megkötéséhez szükséges intézkedések

megtételére. Ő eljuttatta a felperesi vételi ajánlat elfogadásáról szóló nyilatkozatot az ajánlat tevőhöz, de egyúttal a maga nevében is bejelentette vételi szándékát.

1998. szeptember 16-án az önkormányzat az alperessel kötötte meg a perbeli üzlethelyiségek tulajdonjogának átruházásáról szóló adásvételi szerződést. A tulajdonos személyében bekövetkezett változást a földhivatal bejegyezte az ingatlan-nyilvántartásba. Az alperes 1998. szeptember 23-ától - 2000. november 9-éig volt bejegyzett tulajdonos.

Az 1998. november 24-én tartott felperesi taggyűlésen az alperes bejelentette, 1998. december 1-jétől nem a felperes, hanem maga javára kívánja a gyógyszerterát működtetni. 1998. december 1-jén a korábban felperesi alkalmazásban állt munkavállalókkal a maga nevében, munkáltatóként új munkaszerződést kötött. A felperes társaság tagjait és annak másik ügyvezetőjét kizárólag az ügyfélforgalom számára nyitva álló helyiségbe engedte be.

A felperes ezt követően benyújtott keresetére a Fejér Megyei Bíróság a 2000. február 25-én kelt, 2000. április 5-én jogerőre emelkedett 3.P.21.171/1999/21. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes és az önkormányzat által 1998. szeptember 16-án megkötött, a perbeli ingatlanok adásvételére vonatkozó szerződés a felperessel szemben hatálytalan. Kimondta továbbá, hogy a felperes és az önkormányzat között 1998. augusztus 3-án érvényesen megállapodás jött létre az adott ingatlanok tulajdonjogának átruházására. Az ingatlanokat ezért a felperes tulajdonába adta, a vételárnak az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belüli kifizetésének teljesítése feltételével. A felperes tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésére 2000. november 9-vel, annak törlésére, az ingatlanok értékesítésére tekintettel, 2008. június 23-ával került sor.

A Dunaújvárosi Bíróság az ezt megelőzően, 1999. július 16-án kelt 6.P.20.291/1999/22.számú, a Fejér Megyei Bíróság 2000. február 1-jén kelt Pf.21.825/1999/4.számú ítéletével jogerőre emelkedett határozatával kötelezte az alperest a perbeli ingatlanok felperes részére történő 15 napon belüli birtokba adására, a felperest az önkormányzattal kötött bérleti szerződés alapján megillető használati jogra tekintettel.

Az ingatlanok birtokba adására indult végrehajtási eljárás során, 2004. december 9-én az alperes - mivel a felperesnél betöltött ügyvezetői tisztségének megszűnése ekkor még a cégnyilvántartásba nem került bejegyzésre - magát a felperes törvényes képviselőjének állítva, bejelentette, a birtokba adást teljesítettnek tekinti, az őt (alperest) mint kötelezettet képviselő, jelenlevő ügyvédtől az ingatlanok kulcsait átvette. Ténylegesen azonban a felperes csak az ellene időközben megindult felszámolási eljárás alatt, 2007.

november 22-én jutott birtokba.

A felperes többször módosított keresetével többek között a gazdasági társaságokról szóló 1988. évi VI. törvény (1988. évi Gt.) 200. §-a, illetve az 1998. június 16-án hatályba lépett, a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXIV. törvény (1997. évi Gt.) 25. § (2) bekezdése, másodlagosan a Ptk. 339. §-a alapján 94.993.740 Ft, a társasági tevékenység folytatásának akadályozása miatt keletkezett bevétel kiesésnek, 25.486.052 Ft, ingatlan használati díjnak a megtérítésére, az említett összegek után járó kamatoknak a megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Az egyéb kereseti kérelmei a felülvizsgálati eljárás tárgyát nem képezik.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen a kártérítési igény elévülésére, másodlagosan a követelés jogalapjának hiányára hivatkozott. Vitatta az összegszerűséget is. Marasztalás esetén beszámítási igénnyel élt.

Az elsőfokú bíróság 30.437.925 Ft és kamatai megfizetésére kötelezte az alperest, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A bevételkiesés megtérítésére irányuló keresetet alaptalannak találta, míg az ingatlanok tekintetében több mint 24 millió Ft használati díj megfizetésére kötelezte az alperest. A fentieket meghaladó marasztalási összeg a felülvizsgálati eljárás tárgyát nem képezi.

A peres felek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet nem fellebbezett rendelkezéseit nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatta és a marasztalás tőke összegét 30.037.925 Ft-ra leszállította, egyebekben az elsőfokú ítéletet, többek között, a felülvizsgálati kérelemmel érintett keresetek tekintetében helyben hagyta.

A másodfokú bíróság a felülvizsgálati eljárás tárgyát képező körben, utalva az 1997. évi Gt. 299. § (2) bekezdésének a bírósági gyakorlatban kialakult egységes értelmezésére, megállapította, hogy a felperes bevétel kiesésből eredő kártérítésének elbírálásakor az 1988. évi Gt. szabályai voltak alkalmazandók. Az 1988. évi Gt. alapján megalkotott felperesi társasági szerződés módosítása hiányában az 1997. évi Gt. rendelkezései a társaság működése során nem voltak irányadók.

A másodfokú bíróság rögzítette azt is, az 1988. évi Gt. 200. § (1) bekezdésének a) pontja, (2) bekezdésének a) pontja és (3) bekezdése alapján az alperes, ügyvezetői tisztsége miatt, a felperes tevékenységi körébe eső gazdasági tevékenységet üzletszerűen, a saját nevében nem folytathatott volna. E magatartása a kártérítési felelősségét megalapozta. A magatartásáról való 1998. december 1-jei, de legkésőbb 1999. február 23-i felperesi tudomásszerzés miatt azonban, a felperes e tiltott magatartásra hivatkozással

előterjesztett igénye, a tudomásszerzését követő három hónap alatt elévült. Az 1999. augusztus 6-i igényérvényesítésre tekintettel, az 1999. május 6. előtt keletkezett igényeket elévültnek találta arra is figyelemmel, hogy a felperes sem az elévülés megszakadását, sem nyugvását nem bizonyította.

A Gt. speciális szabályaira tekintettel a törvényszék nem látott módot az alperes Ptk. 339. § alapján történő marasztalására. Ügyvezetői tisztségének megszűnését követően azért mellőzte az alperes felelősségre vonását, mert jogi álláspontja szerint az 1994. szeptember 1-jén hatályba lépett, a gyógyszerterek létesítéséről és működésük egyes szabályairól szóló 1994. évi LIV. törvény (a továbbiakban: Gytv.) értelmében a felperes a tevékenységi kör gyakorlására nem volt jogosult, s arra módja sem lett volna gyógyszerári működtetéshez személyi joggal rendelkező alkalmazott, illetve tag nélkül.

A másodfokú bíróság kifejtette azt is, a Ptk. 359. §-a alapján sem látott módot az alperes marasztalására. A társasági szerződésben foglaltak megsértésének tartotta ugyan azt, hogy 1998. december 1-jétől az alperes nem a felperes javára folytatta a gyógyszerési tevékenységét. Véleménye szerint azonban az alperes ezt már nem is tehetette volna az adott társasági formában 1999. május 7-ét követően. A törvényszék az alperes terhére nem tudta értékelni azt sem, hogy az említett két időpont között nem működött együtt a felperes társaság tagjaival a korlátozott felelősségű társaságnak - az alperesi felelősség mértékének, módjának megváltozását eredményező - betéti társasággá való átalakulása érdekében.

A másodfokú bíróság mindezzel szemben, a felperest az önkormányzattal kötött bérleti jogviszonya alapján megillető ingatlanhasználati jogra tekintettel az alperessel szembeni ingatlan használati díj megfizetése iránti igényt, az elsőfokú bírósággal azonosan alaposnak tartotta. Utalt arra, hogy jogerős ítélet állapította meg az alperes jogcím nélküli ingatlanhasználatát, kötelezte őt a felperes részére történő birtokba bocsátásra.

A másodfokú bíróság a 2000. november 9-éig a perbeli ingatlanokon fennálló alperesi tulajdonjogra tekintettel úgy ítélte, az alperes a bérbeadó önkormányzat jogutódjává vált. Az alperesnek azonban az ügyvezetői tisztségéből is eredően tudnia kellett, a felperest mint bérlőt megillető használati jogról. Az alperest ezért 1998. december 1-jétől rosszhiszemű jogalap nélküli birtokosnak tekintette, és a Ptk. 195.§ (3) bekezdése alapján megállapította a használati díj fizetési kötelezettségét.

A másodfokú bíróság a jogalap nélküli birtokban tartás lejártának napjaként 2007. november 21-ét fogadta el. A felperes felszámolója ugyanis, csak 2007. november 22-én kapta kézhez az alperestől a

perbeli ingatlanok kulcsait. A törvényszék az alperes által, a felperes nevében 2004. december 9-én tett, az adott ingatlanok birtokba bocsátásának elismeréséről szóló nyilatkozatot rosszhiszemű álképviselőként tett nyilatkozatnak minősítette. Az alperes ügyvezetői tisztsége ugyanis a megbízatás lejárta miatt már nem állt fenn.

Az alperes vitatásával szemben, a másodfokú bíróság a perbeli pince jogellenes használatát is megállapította. Annak kulcsai ugyanis szintén az alperesnél voltak. Utalt arra is a bíróság, hogy jogellenesen, a felperes hozzájárulása, akarata ellenére, az alperes maga helyezte el oda a felperes ingóságait.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletnek a bevételkiesésből eredő marasztalásra irányuló kereset elutasításának helyben hagyásáról szóló rendelkezése részbeni hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének e körbeni megváltoztatását és az alperes 12.169.724 Ft, és 1999. július 6-ától a kifizetésig járó késedelmi kamatainak megfizetésre kötelezését kérte. Előadta, hogy ezt az összeget az 1999. május 7-e és 1999. augusztus 31-e közötti bevételkiesésből eredő kártérítés címén követeli. Előadta, a jogerős ítélet sérti az 1997. évi Gt. 25. § (1), (2) és (4) bekezdését, 298. § (1), (2) bekezdését, a 299. § (1) és (2) bekezdését, másodlagosan az 1988.évi Gt. 200. § (2) bekezdés c) pontját. Vitatta, hogy az alperes ügyvezetői tisztségének fennállása alatt, a társaság tevékenységébe tartozó ügyleteket köthetett. Vélekedése szerint, e tiltott magatartásával a felperesnek okozott kárt, köteles megtéríteni.

A felperes állította a Ptk. 326. § (1), (2) bekezdésének, 327. § (1), (2) bekezdésének megsértését is. Vitatta, hogy az igénye elévült, továbbá, hogy nem igazolta az elévülés megszakadását, illetve nyugvását.

Hivatkozott még a Pp. 229. § (1) bekezdésének megsértésére is, mivel álláspontja szerint az alperes által kötött adásvételi szerződés hatálytalanságának megállapításáról szóló jogerős ítéletben rögzített tényállást a jelen perben eljáró másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta. Döntésének meghozatalakor nem értékelte továbbá azt az általa megjelölt másik jogerős ítéletben tett megállapítást sem, amely az alperes ügyvezetői tisztségének 2001. szeptember 25-i megszűnését tartalmazza.

A felperes szerint a másodfokú bíróság tévesen értelmezte a Gytv. 44. § (1) és (4) bekezdésében foglaltakat. Álláspontja szerint, 1999. augusztus 31-éig a felperesi cégformában még folytatható volt a gyógyszerészeti tevékenység. Sérelmezte, hogy az eljáró bíróság nem észlelte, az alperes megsértette a szindikátusi és a társasági szerződésben vállalt kötelezettségeit, azaz, hogy a társaság gyógyszerertári működtetésére kötelezte magát. Felperesi vélekedés

szerint, a jogerős ítélet emiatt a Ptk. 4. § (1) és (4) bekezdését, valamint a Ptk. 5. § (1) és (2) bekezdését is sérti. A kártérítés megítélésének az alperesi jogellenes magatartás ellenére történt mellőzése miatt a felperes a támadott ítéletet a Ptk. 339. § (1) bekezdésébe, 355. § (1) és (4) bekezdésébe ütközőnek is tartotta.

A felperes az 1988. évi Gt. 32. § (1) bekezdésének, 197. § (1) bekezdésének, 199. § (1) bekezdésének, 200. § (1) és (2) bekezdésének az eljárt bíróság által nem, illetve téves alkalmazását állítva, szintén hivatkozott a jogerős ítélet jogellenességére.

Állította még a Pp. 6. § (1) bekezdésének, a Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértését is, vitatva, hogy 1998. november 24-én az olasz anyanyelvű ügyvezető tudomást szerzett arról, miszerint az alperes saját javára kívánja a jövőben a gyógyszerészeti tevékenységet folytatni. A felperes sérelmezte továbbá a jogvita eldöntéséhez általa szükségesnek tartott, a peres felek között indult más eljárások iratai beszerzésének mellőzését.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletnek a perbeli ingatlanok használati díja megfizetésére vonatkozó, elsőfokú ítélet helyben hagyásáról szóló rendelkezésének hatályon kívül helyezését, ebben a körben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az üzlethelyiség használati díjaként elszámolt összegnek 1998. december 1-je és 2000. november 9-e közötti időre 1.199.544 Ft-tal, 2004. december 9-e és 2007. november 21-e közötti időre 8.427.112 Ft-tal, a pince használati díjaként elszámolt összegnek 1998. december 1-je és 2007. november 21-e közötti időre 4.973.112 Ft-tal való leszállítását kérte.

Előadta, a jogerős ítélet sérti a Ptk. 428. §(1) bekezdését. A felperest ingatlanhasználat hiányában nem terhelte bérleti díj fizetési kötelezettség, de bérleti díjat az alperesnek ténylegesen nem is fizetett, így kár nem érte. Mint bérlő, a bérbeadó hozzájárulása nélkül az ingatlanokat albérletbe sem adhatta volna, így ez okból sem keletkezhett kára.

Az alperes hivatkozott arra is, 1998-2000 közötti időben ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonosa volt a perbeli ingatlanoknak. A Ptk. 112. § (1) bekezdését, 117. § (3) bekezdését is sérti ezért az őt marasztaló ítélet.

Állította a Pp. 229. § (1) bekezdésének megsértését is, mivel a perbeli ingatlanok birtokba bocsátása miatt indult végrehajtási eljárás során hozott jogerős végzés állapította meg, hogy az alperes e kötelezettségének eleget tett, a kérdéses ingatlanokat a felperes birtokába adta.

Az alperes utalt arra, hogy a felperes maga is elismerte, az alperesi tevékenység 2006-tól már egy másik ingatlanban folyt. Állította, az ingatlanok kulcsát azért nem tudta átadni a felperesnek, mert annak nem volt olyan ügyvezetője, aki a képviseleti jogát igazolni tudta volna.

Az alperes végül előadta, a perbeli pincét sohasem használta. Abban a felperes ingóságai voltak, ezt a perben beszerzett szakértői véleményhez tartozó fényképek is bizonyítják.

A felperes, illetve az alperes felülvizsgálati ellenkérelmeikben a másik fél felülvizsgálati kérelme által érintett részében a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását kérték.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelmek keretei között vizsgálta a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján. Megállapította, hogy a támadott határozat a peres felek által megjelölt jogszabályokat az alábbiak miatt nem sérti.

A Kúria mindenekelőtt rögzíti, a felperes a felülvizsgálati eljárás során már csak az 1999. május 7-e és 1999. augusztus 31-e közötti időre vonatkozóan érvényesített kártérítési igényt az alperessel szemben a gyógyszerári működtetéssel kapcsolatos tevékenységének akadályoztatására hivatkozással.

A Kúria e körben először a jogvita eldöntése során irányadó, az 1994. szeptember 1-jén hatályba lépett Gytv. 44. § (1) bekezdésében írtakat értelmezte és megállapította, hogy az, a gyógyszerári működtetésére személyi joggal rendelkező gyógyszerészt jogosította fel, illetve a személyi jog elvesztésének terhe mellett, 1999. szeptember 1-jéig határidőt szabva, kötelezte annak eldöntésére, hogy a tevékenységét egyéni vállalkozóként vagy betéti társaságban beltagként kívánja-e folytatni. A fenti végső időpontig a döntésnek megfelelő helyzet kialakítását is előírta.

A Kúria megállapította, hogy a gyógyszerész szakképzettséggel rendelkező alperes a megelőzően ismertetett jogával élt, amikor az 1998. november 24-én tartott taggyűlésen tett bejelentését követően, 1998. december 1-jétől, a korábban a felperes korlátolt felelősségű társaság keretei között folytatott tevékenységét egyéni vállalkozóként kezdte el gyakorolni.

Terhére nem állapítható meg jogellenes, vagy akár a felperes társasági szerződésével, vagy az annak tagjai által kötött szindikátusi szerződéssel ellentétes, a Ptk. 4. § (1) és (4) bekezdésébe, a Ptk. 5. § (1) és (2) bekezdésébe ütköző magatartás. Az említett megállapodások ugyanis - a felperes állításával ellentétben - a gyógyszerési személyi jog gyakorlásával kapcsolatosan az alperesre nézve kötelezettséget nem is

tartalmaztak, azokat a jelen jogvita során irányadó Gytv. hatályba lépését több évvel megelőzően kötötték meg.

A Kúria a felperes jogi álláspontjával ellentétben, helytállónak tartotta a másodfokú bíróságnak az 1997. évi Gt. 299. § (2) bekezdéséből levezetett azt az okfejtését, hogy az 1988. évi Gt. hatálya alatt létrejött felperes cég társasági szerződésének az 1997. évi Gt. szabályai szerinti módosításáig, a közte és tagjai közötti jogviszonyban, e jogviszonyból eredő vitában az 1988. évi Gt. rendelkezéseit kellett alkalmazni. Az ügyvezetői tisztséget ellátó alperessel szemben előterjesztett kártérítési igényt ezért az 1988. évi Gt. 200. §-ának tükrében kellett vizsgálni.

Mindebből következik, fel sem merülhet, hogy a jogerős ítélet az 1997. évi Gt.-nek a felperes által a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott szabályait sérti.

Miután a felperes a felülvizsgálati eljárásban már csak az 1988. évi Gt. 200. § (3) bekezdésében írtak szerint, az eljárás bíróságok által is elévülési időn kívülinek tartott időtartamra nézve érvényesítette a kártérítési igényét, az általa hivatkozott Ptk. 326.§-ban és 327. §-ban írt szabályok megsértése a jogerős ítéletnek felülvizsgálattal érintett részében szintén nem merülhetett fel. Az elévülés ténye vizsgálatának szükségessége hiányában nem volt továbbá jogi jelentősége annak, hogy az eljárás bíróságok a felperes olasz anyanyelvű ügyvezetőjének vallomását helytállónan értékelték-e, az egyéb bizonyítékokkal is egybevetve okszerűen következtettek-e arra, hogy a felperesnek az alperes egyéni vállalkozóként való gyógyszerértékesítéssel kapcsolatos álláspontjáról már 1998.decemberében, de legkésőbb 1999.februárjában tudnia kellett. Ez okból a Pp. 6. § (1) bekezdésének, a Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértése sem volt megállapítható.

Tévesen hivatkozott a felperes arra is, hogy a Pp. 229. § (1) bekezdésébe ütközően az eljárás bíróságok a bizonyítékok értékelésekor az általa megjelölt jogerős határozatokban rögzített tényállásokat figyelmen kívül hagyták, illetve azokkal ellentétes következtetéseket tettek. A Pp. 3. § (5) bekezdésében rögzített szabad bizonyítás elve értelmében az eljárás bíróságok nem voltak elzárva attól, hogy a felperes által hivatkozott más ügyben született jogerős ítéletekben megállapított tényállásokat a jelen perben felmerült bizonyítékokkal egybevetve vegyék figyelembe és döntésüket így hozzák meg.

A Gytv. 44. § (1) bekezdésének értelmezése körében a fentiekben kifejtettekre, s arra tekintettel, hogy a Gytv. hatályba lépését követően, az alperes jogszabályi felhatalmazás alapján meghozta döntését az egyéni vállalkozókénti gyógyszerértékesítésről, valamint, mert más személyi joggal rendelkező alkalmazottja a

felperesnek nem volt, a felperes a továbbiakban gyógyszerár működtetésre nem volt jogosult. E jogosultsága a felsorolt körülmények miatt annak ellenére megszűnt, hogy a gyógyszerár kft. általi működtetésének végső határideje 1999. szeptember 1-je volt. Az alperessel szemben ezért - amint arra a jogerős ítélet indokolása is utal - az 1988. évi Gt. 200. § (1) bekezdés a) pontjának megsértésére hivatkozással a felperes alapos kártérítési igényt még akkor sem terjeszthetett elő, ha az alperes ügyvezetői tisztsége az általa megjelöltek szerint, 2001 szeptemberéig fennállt. Alperesi jogellenes magatartás hiányában a kártérítést megalapozó, felperes által felhívott jogszabályokban írt együttes feltételek nem valósulhattak meg, így a jogerős ítélet sem az 1988.évi Gt. 32. § (1) bekezdését, sem pedig a Ptk. 339. § (1) bekezdését, 355. § (1) és (4) bekezdését nem sérti.

Az alperes által felsorolt jogszabálysértéseket a Kúria az alábbiak miatt ugyancsak nem tudta megállapítani.

Az alperes a tulajdonjogára a felperessel szemben megalapozottan nem hivatkozhat. Jogerős ítélet állapította meg ugyanis, hogy az a szerződés, amelyet a perbeli ingatlanok tulajdonjogának megszerzése érdekében kötött, a felperessel szemben hatálytalan.

A felperest bérleti jogviszony, illetve a később keletkezett tulajdonjog alapján megillető használati jogra tekintettel a másodfokú bíróság a Ptk. 428. § (1) bekezdésének, a Ptk. 112. § (1) bekezdésének és a Ptk. 117. § (3) bekezdésének megsértése nélkül kötelezte az alperest használati díj megfizetésére. A felperes ugyanis az alperes rosszhiszemű magatartása miatt nem gyakorolhatta a használati jogát. A bérleti szerződés alapján nem volt elzárva attól, hogy a bérbeadó előzetes értesítése (és nem engedélye) mellett a bérlemény rendeltetését megváltoztassa, tulajdonossá válásával pedig azt belátása szerint hasznosítsa. Súlytalanok ezért az alperes által felhozott azok az érvek, amelyek szerint a felperes gyógyszerári működtetés hiányában amúgy sem használta, illetve használhatta volna az adott ingatlanokat, így a javára használati díj megítélésének nem volt helye.

A Kúria a már korábban hivatkozott szabad bizonyítás elvére tekintettel, tévesnek találta az alperesnek azt az állítását is, hogy az üzlethelyiségeknek a felperes részére történt tényleges birtokba bocsátásának napját a Pp. 229. § (1) bekezdését megsértve állapították meg az eljáró bíróságok. A Kúria mind a végrehajtási eljárás során készült 2004. december 9-i jegyzőkönyv, mind az alperes arra vonatkozó elismerése alapján, hogy a kulcsokat az említett napot követően is magánál tartotta, nem találta okszerűtlennek, iratokkal ellentétesnek azt a megállapítást, hogy az ingatlanok még 2007. november 21-éig az alperes birtokában voltak.

A fentiek vonatkoznak a pince használatának időtartamára is. A felperes a pince használatától szintén el volt zárva. Akarata ellenére helyezte oda használati tárgyait az alperes. Megalapozottan ezért nem hivatkozhat arra, hogy a felperes használta a pincét. Az említett tárgyak pincében tárolása éppen az alperes érdekeit szolgálta, azokat saját tevékenységének folytatása érdekében távolította el az eredeti helyükről.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmekben megjelölt eljárási és anyagi jogi jogszabályok megsértése nélkül hozott jogerős ítéletet a kifejtett indokokkal hatályában fenntartotta, a Pp. 275. § (3) bekezdése alkalmazásával.

A Pp. 270. § (1) bekezdése és 81. § (1) bekezdése alapján, a pernyertesség pervesztesség arányának számottevő különbsége hiányában a felek a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségeiket maguk kötelesek viselni.

Az alperes köteles továbbá az illeték-feljegyzési joga folytán le nem rótt illetéket megfizetni az illetékekről szóló 1990.évi XCIII. törvény 59.§ (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2014. január 28.

Dr. Vezekényi Ursula s.k. a tanács elnöke, Dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes s.k. előadó bíró, Dr. Osztovits András s.k. bíró